

I nie wódź nas
na pokuszenie,
ale nas zbaw
ode Złego

Katechizm Kościoła Katolickiego
2846-2856



KKK 2846

Prośba ta nawiązuje do poprzedniej, ponieważ nasze grzechy są skutkiem przyzwolenia na pokusę. Prosimy naszego Ojca, by nas nie „wodził na pokuszenie”.

Pojęcie greckie, które występuje w tym miejscu, jest bardzo trudne do przetłumaczenia.

Ma ono wiele znaczeń:

„abyśmy nie ulegli pokusie” (por. Mt 26, 41),

„nie pozwól, byśmy doznali pokusy”.

„Bóg nie podlega pokusie ku złemu, ani też nikogo nie kusi” (Jk 1, 13);

przeciwnie, chce nas wszystkich wyzwolić.

**Prosimy Go, by nie pozwolił nam wejść na drogę,
która prowadzi do grzechu.**

Jesteśmy zaangażowani w walkę „między ciałem a Duchem”.

Prośba ta jest błaganiem o Ducha rozeznania i mocy.



KKK 2847
Duch Święty pozwala nam
rozdzielić między próbą,
konieczną do wzrostu człowieka wewnętrznego
(por. Łk 8, 13-15; Dz 14, 22; 2 Tm 3, 12)
ze względu na „wypróbowaną cnotę” (Rz 5, 3-5),
a pokusą,
która prowadzi do grzechu i śmierci (por. Jk 1, 14-15).
Musimy także rozdzielić między „być kuszonym”
a „przystąpić” na pokusę.
Rozdzielenie to obnaża kłamstwo kuszenia;
pozornie „ma owoce dobre...
jest ono rozkoszą dla oczu” (Rdz 3, 6),
ale w rzeczywistości tym owocem jest śmierć.



Bóg nie ma zamiaru zmuszać do dobra,
gdyż chce mieć do czynienia z istotami wolnymi...

W pewnym sensie kuszenie ma coś z dobra.

Nikt – poza Bogiem – nie wie, co nasza dusza otrzymała od Boga,
nawet my sami tego nie wiemy.

Kuszenie to ukazuje,
byśmy w końcu poznali samych siebie
i dzięki temu pokazali swoją nędzę
oraz składali dziękczynienie za dobra,
jakie kuszenie nam ukazało
(Orygenes, *De oratione*, 29).



KKK 2848

„Nie popaść w pokuszenie” zakłada decyzję serca:
„Bo gdzie jest twój skarb, tam będzie i serce twoje...

Nikt nie może dwom panom służyć” (Mt 6, 21. 24).

„Mając życie od Ducha, do Ducha się też stosujemy” (Ga 5, 25).

W tym „przyzwoleniu” na Ducha Świętego
Ojciec udziela nam sił.

„Pokusa nie nawiedziła was większa od tej,
która zwykła nawiedzać ludzi.

Wierny jest Bóg i nie dozwoli was kusić ponad to,
co potraficie znieść, lecz zsyłając pokusę,
równocześnie wskaże sposób jej pokonania,
abyście mogli przetrwać”
(1 Kor 10,13).



KKK 2849

Taka walka i takie zwycięstwo są jednak możliwe tylko dzięki modlitwie. Dzięki swojej modlitwie Jezus jest zwycięzcą kusiciela, od pierwszego kuszenia (por. Mt 4, 1-11) aż do ostatniej walki w chwili agonii (por. Mt 26, 36-44).

W tej prośbie do naszego Ojca Chrystus jednoczy nas ze swoją walką i swoją agonią.

Usilnie przypomina nam, byśmy w jedności z Nim zachowywali czujność serca (por. Mk 13, 9. 23. 33-37; 14, 38; Łk 12, 35-40).

Czujność jest „gotowością serca” i Jezus prosi Ojca, by zachował nas w Jego imieniu (J 17,11).

Duch Święty bez przerwy pobudza nas do tej czujności (por. 1 Kor 16,13; Kol 4, 2; 1 Tes 5, 6; 1 P 5, 8).

Prośba ta ukazuje całą swoją dramatyczność w odniesieniu do ostatecznego kuszenia w naszej walce na ziemi; jest to prośba o wytrwanie aż do końca.

„Przyjdę jak złodziej. Błogosławiony, który czuwa!” (Ap 16,15).



KKK 2850

Ostatnia prośba do naszego Ojca
jest również zawarta w modlitwie Jezusa:
„Nie proszę, abyś ich zabrał ze świata,
ale **byś ich ustrzegł od Złego**” (J 17, 15).

Dotyczy ona każdego z nas osobiście,
ale zawsze właśnie „my” modlimy się w komunii z całym Kościołem
i o wybawienie całej rodziny ludzkiej.

Modlitwa Pańska ciągle otwiera nas na ekonomię zbawienia.

Nasza współzależność w dramacie grzechu i śmierci
staje się solidarnością w Ciele Chrystusa,
w „komunii świętych”

(por. Jan Paweł II, adhort. apost. *Reconciliatio et paenitentia*, 16).



KKK 2851
Zło, o którym mówi ta prośba,
nie jest jakąś abstrakcją,
lecz oznacza osobę,
Szatana, Złego,
anioła, który sprzeciwił się Bogu.
„Diabeł” (diabolos) jest tym,
który „przeciwstawia się” zamysłowi Boga
i Jego „dziełu zbawienia” wypełnionemu w Chrystusie.



KKK 2852

„Od początku był on zabójcą... kłamcą i ojcem kłamstwa” (J 8, 44),
„Szatan zwodzący całą zamieszkałą ziemię” (Ap 12, 9).
Właśnie przez niego grzech i śmierć weszły na świat,
ale również po jego ostatecznej klęsce
całe stworzenie będzie „uwolnione od grzechu i śmierci”
(Mszał Rzymski, IV Modlitwa eucharystyczna).

„Wiemy, że każdy, kto narodził się z Boga, nie grzeszy,
lecz Narodzony z Boga strzeże go, a Zły go nie dotyka.
Wiemy, że jesteśmy z Boga, cały zaś świat leży w mocy Złego”
(1 J 5,18-19).



Pan, który zgładził wasz grzech i przebaczył wasze winy,
jest gotowy strzec i chronić was przed zakusami diabła,
walczącego z wami, aby nieprzyjaciel
– źródło wszelkich przewinień –
nie zaskoczył was.

Kto powierza się Bogu, nie obawia się Szatana.
„Jeżeli Bóg z nami, któż przeciwko nam?” (Rz 8, 31)
(Św. Ambroży, *De sacramentis*, 5, 30: PL 16, 454 AB).



KKK 2853

Zwycięstwo nad „władcą tego świata” (J 14, 30)
dokonało się raz na zawsze w Godzinie,
w której Jezus dobrowolnie wydał się za nas na śmierć,
aby dać nam swoje Życie.

Sąd nad tym światem dokonuje się teraz i władca tego świata
„zostanie precz wyrzucony” (J 12, 31; Ap 12, 11).

„I rozgniewał się Smok na Niewiastę” (por. Ap 12, 13-16),
ale nie ma władzy nad nią:

Nowa Ewa, „łaski pełna” z Ducha Świętego,
jest wolna od grzechu i zniszczenia śmierci
(Niepokalane Poczęcie i Wniebowzięcie Najświętszej Maryi,
Matki Bożej, zawsze Dziewicy).

„I rozgniewał się Smok na Niewiastę,
i odszedł rozpocząć walkę z resztą jej potomstwa” (Ap 12,17).
Dlatego Duch i Kościół wołają: „Przyjdź, Panie Jezu!” (Ap 22, 17. 20),
ponieważ Jego przyjście wybawi nas od Złego.



KKK 2854

Prosząc o wybawienie od Złego,
modlimy się również o uwolnienie od wszelkiego zła,
przeszłego, teraźniejszego i przyszłego,
którego on jest sprawcą lub podżegaczem.

W tej ostatniej prośbie Kościół zanosí przed Bogą Ojca
niedolę całego świata.

Prosząc o wybawienie od zła przygniatającego ludzkość,
błaga o cenny dar pokoju
i łaskę wytrwałego oczekiwania na powrót Chrystusa.

Modląc się w ten sposób,
Kościół uprzedza w pokornej wierze
„rekapitulację” wszystkich i wszystkiego w Tym,
który „ma klucze śmierci i Otchłani” (Ap 1, 1 8),
we Wszechmogącym,
„Który jest, Który był i Który przychodzi”
(Ap 1, 8; por. Ap 1, 4).



Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego
i obdarz nasze czasy pokojem.
Wspomóż nas w swoim miłosierdziu,
abyśmy zawsze wolni od grzechu
i bezpieczni od wszelkiego zamętu,
pełni nadziei oczekiwali przyjścia naszego Zbawiciela,
Jezusa Chrystusa
(Mszał Rzymski, *Embolizm*).



KKK 2855

Doksologia końcowa

„Bo Twoje jest Królestwo i potęga, i chwała na wieki”

podejmuje w sposób łączny trzy pierwsze prośby
kierowane do naszego Ojca:

uświęcenie Jego imienia,

przyjście Jego Królestwa i moc Jego zbawczej woli.

Doksologia jest tu wyrażona w formie adoracji i dziękczynienia,
podobnie jak w liturgii niebieskiej (por. Ap 1, 6; 4, 11; 5, 13).

Książę tego świata kłamliwie przypisał sobie trzy przymioty:

królowanie, moc i chwałę (por. Łk 4, 5-6);

Chrystus Pan zwraca je swojemu Ojcu i Ojcu naszemu,

aż do chwili, gdy złoży On królowanie w Jego ręce,

gdy ostatecznie spełni się misterium zbawienia,

a Bóg będzie wszystkim we wszystkich

(por. 1 Kor 15, 24-28).



KKK 2856
„Kończąc modlitwę, mówisz: Amen,
potwierdzając tym Amen,
czyli «Niech się tak stanie» (por. Łk 1, 38),
całą treść modlitwy, jakiej nauczył nas Pan”
(Św. Cyryl Jerozolimski,
Catecheses mystagogicae, 5, 18: PG 33, 1124 A).



Polecenia:

1. Wyjaśnij znaczenie prośby „nie wódź nas na pokuszenie”.
2. Wytłumacz, o czym mowa w prośbie „zbaw nas ode Złego”.
3. Podaj treść i znaczenie doksológii kończącej Modlitwę Pańską.
4. Podaj znaczenie słowa „Amen”.



Ilustracja: Duccio di Buoninsegna, Kuszenie na górze (Wikipedia).

Dziękuję za uwagę!
Króluj nam, Chryste!

